

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et
Exercitiis Accommodatæ Libri IV**

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. I. Qvo Jure sit hoc Sigillum introductum in toto suo rigore

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

furis absolvere possint.] Ecce! ex sola non avocatione, seu non reservatione, infert Concilium Iurisdictionem absolventi universalem: ergo supponitur hac prius collata: ergo vel immediate à Christo, per Ordinationem, vel ab homine. si illud: habetur intentum. si secundum, deberent adversarij adferre aliquem textum ex quo talis collatio colligeretur, sicut e contra colligitur reservatio ex cap. Omnis utriusque sexus de Pœnit. & remissionib. quod etiam est caput 21. Concilij Lateran. sub Innoc. III. & est relatum in Tridentino sess. 14. c. 5. in fine. [Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata saltim semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & iunctam sibi pœnitentiam proprijs viribus studeat adimplere, &c.] Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit iusta de causa sua confiteri peccata, licentiam prius postulet, & obtineat à proprio Sa-

cerdote, cum aliter, NB. ipse illum non possit absolvere, vel ligare.]

Ad argumentum suprà contra hanc Sententiam factum, facilis est responsio, non intervenire inutiles circuitus & ambages, sed necessarias ad rectè gubernandam Ecclesiam, & adhuc salvari propriè dictam Iurisdictionem delegatam, sicut esset Iurdictio propriè delegata, si Princeps causam ad se avocata committeret iudicandam vni ex Academicis Consiliarijs, quia committeret ei vices suas, ut suo nomine, (& non ex Officio cui de iure sit annexa Iurdictio, quæ dicitur ordinaria) iudicaret causam, alioquin à se iudicandam vi avocationis: ita etiam faceret Episcopus constituendo aliquem Religiosum Pœnitentiarium in sua Cathedrali Ecclesia. Vnde non est ad rem exemplum allatum à P. Dicastillo, ut consideranti patet.

CAPVT X.

DE SIGILLO CONFSSIONIS.

CONTROVERSIA I.

Quo iure sit hoc Sigillum introductum in toto suo rigore.

1016. **S**igillum hoc esse rigidissimum, & pro omni casu humana auctoritate indispensabile, sine consensu pœnitentis, ac præterea etiam se extendere ad alios quam Confessarios, nempe qui vel audiunt confessionem, vel à Confessario ex consensu pœnitentis consuluntur, vel interpretes agunt, adeoque esse longè vniuersalius quam sit Secretum naturale, quo quis ab altero obligatur, certum est ex perpetuo fidelium Sensu. Vnde ab illo rigore non eximit quantumvis magnum Reipublicæ detrimentum imminens ex observatione Sigilli, sicut eximit à Secreto naturali. Neque hoc debet videri grave Reipublicæ: non enim habuit Reipublica jus ad confessionis institutionem: quod si ergo non fuisset institutum hoc Sacramentum, Reipublica incurreret illud ipsum damnum quod incurrit ex observatione sigilli. Porro hoc sigillum non est solum primariò institutum in bonum privatum pœnitentis, sed etiam in bonum publicum, quia erat vel necessarium vel certè valde expediens ad bene gubernandos mores totius Christianitatis, qui sine tali sigillo non accederent cum ea confidentia ad hoc Sacramentum. Vnde non habet locum Regula, quòd bonum publicum sit præferendum privato, sicut habet locum in Secreto naturali.

1027. Quæstio est, an, supposità institutione huius Sacramenti, resultet obligatio sigilli cum toto suo rigore ex ipso Jure naturæ, vel ex Jure positivo divino, vel ex utroque.

Prima Sententia docet, dari hanc obligationem sigilli cum toto suo rigore ex solo jure naturæ, secluso etiam vltiore præcepto divino. Ità Gaspar Hurtadus, Dicastillo, & Lugo, immeritò pro se citans Henriquez, qui apertè stat pro contraria sententia.

Secunda Sententia est, totum rigorem huius sigilli compleri per præceptum divinum positivum, adeoque non esse adequatè Iuris naturæ. Ità ceteri DD. communiter. Card. Pallavicinus non videtur reipsà ab hac sententia differre, licet spectato loquendi modo videatur aliquid singulare velle, his verbis. [Et quidem probabile est, hanc obligationem ex natura sua esse annexam præcepto confessionis, sed non adeo evidenter, quin opus fuerit, ut Christus eam promulgaret, quæ promulgatio habetur ex traditione Ecclesiæ.]

Censeo secundam sententiam esse veram. nam obligatio merè naturalis tam rigida, non ostenditur sufficienter ab auctoribus primæ Sententiæ, possètque semper verisimiliter responderi, si non accederet præceptum Christi; & mihi vix credibile est, quòd si solum præceptum naturale

X x x

esset,

esset, hactenus nullus Theologus inventus fuisset, qui non ausus esset hanc obligationem naturalem pro aliquo valde extraordinario casu negare.

Probatur ergo prima Sententia vnicè. quia si in ullo casu liceret revelare peccatum ex confessione cognitum, redderetur hoc Sacramentum nimis exotum, nec homines amplius ita securè accederent, & sic cederet illa licentia in grave præjudicium, adeoque in irreverentiam hujus Sacramenti. Hæc tamen ratio non omnino convincit. Nam licet hoc Sacramentum sit dignum, ut homines cum illa confidentia accedant, cum qua defacto accedunt, hinc tamen non licet inferre, quoddam omne illud debeat esse sub gravi obligatione, quod requiritur ad tam confidentialem accessum; præsertim si loquamur de illis peccatis, quæ quis non tenetur confiteri: item si advertamus ad illud privilegium, quod habet hoc Sacramentum, quoddam quando est periculum revelationis, possit quis indirectè absolvi ab illo peccato cujus revelationem timet. Sanè negari non potest, quoddam adhuc maximum beneficium esset, posse confiteri venialia cum emolumento maximo, etiam si liceret Confessario in casu gravi revelare peccatum veniale: nam licet tunc non daretur tam confidentialis accessus, necdum tamen est probatum, quoddam iste confidentialis accessus sit necessariò connexus cum institutione hujus Sacramenti: imò contrarium videtur dicendum, quoddam aliter institui potuisset.

CONTROVERSIA II.

An, & quomodo liceat Confessario vti notitiâ confessionis.

1028. **G**RAVIS est controversia, an Confessarius possit vti notitiâ hausta ex confessione ad quasdam actiones vel omissiones ex se alioquin licitas, & quæ possent fieri hic & nunc absque notitiâ talis peccati hausta ex confessione: v. g. an Superior possit subditum amovere ab officio aliquo, vel mittere ad alium locum. fingunt alij alios casus planè metaphysicos, ut, si sciret Confessarius ex confessione, & sine licentia vtrud hac notitiâ data à pœnitente, sibi esse paratum venenum in potu, an possit abstinere à potu.

Prima sententia affirmat. Tribuitur D. Thomæ quodlib. 5. a. 13. & in 4. dist. 21. q. 3. a. 1. & in supplemento q. 11. a. 1. ad 3. Secunda Sententia negat. Varijs vtraque limitationibus vtitur, quibus omnibus consideratis fortè non vsque adeo differunt, ut differre videntur.

1029. Dicendum 1. Inspecio jure positivo Ecclesiastico, certum est, talem usum non licere Superioribus Religionum in ordine ad gubernationem suorum subditorum. Extat enim Constitutio Clementis VIII. edita anno 1594. sic loquens. [Tam Superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad Superio-

ritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne eâ notitiâ, quam de aliorum peccatis in confessione habuerunt, ad exteriorem gubernationem vrantur.]

1030. Dicendum 2. Notitiâ Confessionis licet vti ad illas actiones, quas pudor & verecundia non solet hominibus reddere ingratas, etiam si suspicentur fieri dependenter à confessione aucta, modò per illas nec directè nec indirectè reveletur peccatum: v. g. licet pœnitentem singulari affectu prosequi, familiaritè & confidentius cum illo agere: in quibus ipsis tamen actionibus cautè procedendum est, quia fieri possent, ut licet ceteroquin essent actiones gratae, in his tamen circumstantijs non sine rubore pœnitenti molestæ exhiberentur. Itaque omnis ille usus hujus notitiæ est licitus, quem si fiant pœnitentes esse licitum, non propterea quidquam absterrentur à Confessione, quia vident, in illis actionibus non contineri nec directè nec indirectè vllum periculum revelationis peccati, nullam exprobrationem ejusdem. Ità Lugo, Palao, Pallav. & alij. Hæc ob notitiâ confessionis possum moveri ad idendum, consulendum sine manifestatione personæ, possum vitare illas occasiones in quibus pœnitens lapsus est: potest Superior emendare suum rigorem, si ex confessione intelligat, inde nasci multas querelas & murmuraciones. Imò dicit Castro Palao, posse Confessarium vti notitiâ ad examinandum complicem, ita tamen ut non intelligat, unde moveatur ad tale examen. Notionem à priori bene assignat Pallavicinus c. 7. n. 327. debet nimirum obligatio sigilli ita esse constituta, ut non sit nimis onerosa Confessarij (sive vtilitate pœnitentium) ne alioquin eos à ministerio deterreat: ideo non prohibentur gentes loqui de ijs quæ audierunt in Confessione, dummodo in singulis casibus nullum sit mortale periculum manifestationis.

Dices. Ex hac ipsa licentia jam oritur periculum alicujus manifestationis in genere; nampe si arbitrio Confessarij committitur, judicetur hic & nunc nullum sit periculum, sæpè fiet ut Confessarij imprudenter judicent, & sic jam reddent confessio odiosa. R. Esse quidem aliquod remotionem periculum hujusmodi incommodum, sed illud esse leve malum, si comparatur cum illo, quod asferret præceptum adeo rigidum, non vtrud notitiâ confessionis in casibus & modis receptis; unde fit, ut neminem absterreat à Confessione.

1031. DICO 3. Ille usus confessionis est illicitus, cujus licentia redderet confessionem difficiliorem, quàm sit si ponatur non licere. R. clarius. Ille usus notitiæ est illicitus, jure declarat. Ille usus notitiæ hujus Sacramenti, cujus pro vno ex institutione hujus Sacramenti, cujus pro vno servit ad facilitandam confessionem. Ità Lugo, Dicastillo, Elparza, Arriaga alij. Hæc definitio est eadem quæ vrgit pro sigillo, & inde deducitur hæc Conclusio. Voluit nimirum Christus hoc Sacramentum sic instituere, & omnibus illis oblig-